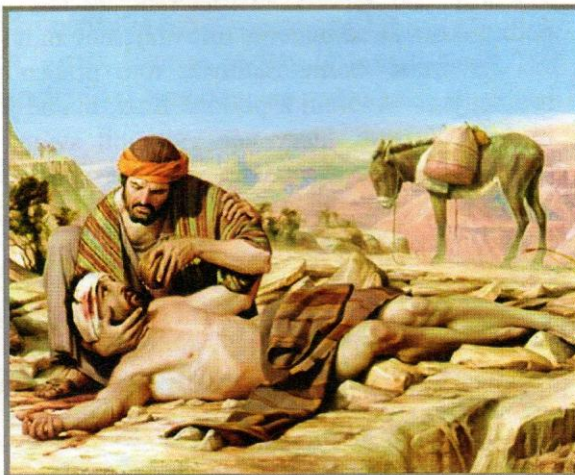

Jdi a jednej také tak

Sv. Lukáš vypráví, jak před Kristem stanul jakýsi učený starozákonník a chtěl ho vyzkoušet. Zeptal se: „Mistře, co mám dělat, abych dosáhl života věčného?“ Ježíš odpověděl: „Co je napsáno v Zákoně? Jak to tam čteš?“ Zákoník odpověděl: „Budeš milovat Pána Boha svého z celého srdce svého, z celé své duše a ze všech svých sil a celou myslí svou a bližního svého jako sebe samého.“ Tehdy Kristus řekl: „Dobře jsi odpověděl, to dělej a budeš zachráněn“ (Lk 10,25-28).

Ale potom se ho učitel zákona zeptal: „Kdo je mým bližním, koho mám milovat jako sám sebe?“ A Kristus tedy vypráví podobenství o milosrdném samaritánovi.

Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a upadl mezi zbojníky. Oloupili ho, těžce poranili, utekli a zanechali ho polomrtvého. Tou samou cestou procházel starozákonní kněz, spatřil nešťastníka, ale minul ho. Zrovna tak se zachoval i levita, který tudy procházel. Nakonec tou cestou projížděl Samaritán a všiml si smrtelně raněného. Slitoval se, přistoupil k ubožákovi, nalil mu do ran olivový olej, ošetřil ho, vzal ho s sebou, přivezl do hospody a tam se o něj staral. Následujícího dne ráno dal hospodáři dva denáry a řekl: „Starej se o něho a jestliže vydáš víc, vrátím ti to, až se budu vracet zpět.“ Ježíš řekl toto podobenství a pak se zeptal: „Který z těch tří se zachoval jako bližní vůči tomu, kdo upadl mezi lupiče?“ Na to mu učitel Písma odpověděl: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ Tehdy Ježíš řekl: „Jdi i ty a jednej podobně“ (srv. Lk 10,30-38).

A tak, moji bratři, vypadá dokonalý vzor lásky, jakou musíme prokazovat bližnímu. Taková láska nám zajistí věčnou spásu. Naše víra a všechny naše ctnosti budou jen preludem a Bůh nás bude mít za pokrytce, jestliže nebudeme v srdci mít lásku k bližnímu. Podle této ctnosti můžeme poznat, zda jsme

Božími dětmi: „Každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska“ (1J 4,7-8). Příkázání lásky k bližnímu je tak velké a důležité, že ho Bůh klade zároveň vedle příkázání lásky k Bohu. Je všeobecné, definitivní a patří k podstatě naší zbožnosti a na jeho naplnění pak záleží zachovávání jiných příkázání. Sv. Pavel říká, že jiná příkázání zakazují cizoložství, krádeže, páchaní křivdy, vydávání falešného svědectví. Jestliže milujeme bližního, žádné z těchto věcí se nedopustíme, protože láska k bližnímu nesnese žádnou křivdu vůči druhému (srv. Řím 12,9-10).

Nejprve tedy řeknu, že pokud nezachováme toto příkázání, nemůžeme být spaseni – protože jestli nemilujeme bratra, setrváváme ve smrti, jak to vyjadřuje sv. Jan. A Kristus říká, že nás uzná za své děti pouze pod tou podmínkou, že se budeme mít vzájemně rádi (srv. J 13,35).

Za druhé máme zachovat toto příkázání proto, že jsme všichni jedna rodina, jsme stvořeni k podobě Boží, máme jeden cíl, naším společným otcem je Ježíš Kristus, který nás vykoupil svým utrpením a svým křížem. Tyto pravdy vyjadřuje sv. Pavel ve svém listě Efesanům (srv. Ef 4,2-6).

Na čem je založena láska k bližnímu?

1) přát bližnímu dobro

2) pracovat pro jeho dobro při každé nabízející se příležitosti

3) snášet a omlouvat chyby bližního

Na tom spočívá opravdová láska,
bez které je nemožné nalézt milost u Boha a spásu své duše.

1. Každému člověku máme tedy přát dobro a být smutní, když někoho potká neštěstí, protože všechny lidi, dokonce i nepřátele, máme považovat za bratry. Musíme všem prokazovat přejícnost, nezávidět těm, kterým se daří. Dobré lidi je třeba milovat kvůli jejich ctnostem a zlé s úmyslem, aby se stali dobrými; dobrým je třeba přát setrvání v milosti Boží, zlým obrácení. Jestliže je někdo velký a nenapravitelný hříšník, musíme nenávidět jeho hřích, ale přesto milovat osobu hříšníka, která je obrazem Božím.

2. Všem, nakolik je to možno, jsme povinni prokazovat dobro – co se týká těla, dobrého jména i dober duchovních. Pokud jde o dobro těla, nesmíme bližnímu nikdy křivdit, ani ho připravovat o pozemské zisky, i kdybychom my sami dokonce z tohoto důvodu měli utrpět. Nic se tak nelíbí Bohu jako soužití s bližními. Sv. Pavel „*plakal s plačícími a radoval se s radujícími*“ (srv. Řím 12,15). Pokud jde o dobré jméno bližního, střežme se pomluv, hanění a zlořečení. Jestliže nemůžeme zabránit pomlouvání někoho, tak opusťme společnost pomlouvajících lidí, poté co jsme řekli všechno to dobré, co víme o pomlouvaných osobách. Zvláště otec a matka musí dbát na své děti a domácí je chránit je před pohoršením. Bohužel v dnešních dobách lidé znevažují duši –

svou i těch, kteří jsou jim svěřeni do péče. Nejednou si víc váží nemyslicího zvířete než vlastních nesmrtelných duší, které jsou sestrami andělů, předurčené k nebeské slávě. Sv. Jan Chrizostom říká, že každá duše je v očích Ježíše Krista tak drahá, že Spasitel by raději zničil nebesa, než by ztratil jedinou duši. Kdybyste byli u Kristových nohou, jistě byste s velkou úctou sbírali kapky jeho nejsvětější Krve. Sv. Augustin přece říká: „*Když jsem pochopil, že moje duše byla vykoupěna Kristovou krví, rozhodl jsem se upevnit se v milosti Boží, i kdybych měl dokonce zemřít, protože jsem nechtěl duši kvůli hříchu přenechat satanovi.*“ Proč tedy vy, otcové a matky, tak klidně a s takovou vlažností přihlížíte tomu, jak ty nešťastné bytosti – vaše děti – hynou!?

První křesťané v době pronásledování odpovídali pohanským císařům, že všichni tvoří jednotu, že jim je cizí nenávist nebo pomsta, že žehnají těm, kdo je pronásledují a rouhají se. Ach, bratři, kam se poděly ty krásné časy! Teď křesťané milují, ale sebe a své pohodlí. Dnes není na světě tolik horlivých křesťanů jako tehdy.

Když dnes mají dva lidé stejný charakter a stejné sklony, tak se celkem tolerují. Ale pokud mají charakter odlišný, v tu chvíli mizí pokoj, přátelství a láska k bližnímu. Řeknete, že je těžké vycházet s lidmi rozdílného charakteru a povahy. Milovaní! Neznáte vlastní náboženství, neznáte milosrdného Boha! Pravdivá láska k bližnímu se zakládá na přání dobra každému bez rozdílu. Poslyšte, co říká sv. Jakub: „*Do vašeho shromáždění přijde třeba muž se zlatým prstenem a v nádherném oděvu. Přijde také chudák v ošumělých šatech. A vy věnujete svou pozornost tomu v nádherném oděvu a řeknete mu: 'Posaď se na tomto čestném místě,' kdežto chudému řeknete: 'Ty postůj tamhle nebo si sedni tady na zem.'* Neděláte tím mezi sebou rozdíly a nestali se z vás soudci, kteří posuzují nesprávně?“ (Jk 2,2-4). Sv. Augustin říká, že máme milovat bližního, jako nás miluje Ježíš Kristus, který nehleděl na tělo a krev, ale miloval nás tak, že nám zasloužil věčný život.

To, zda jdeme cestou spásy, zda opravdu milujeme Boha, můžeme poznat podle toho, zda se shodneme s lidmi odlišného charakteru, rádi s nimi pobýváme, dobře o nich mluvíme, jsme ochotni jim posloužit nebo jim dáme prvenství před těmi, kteří nás podporují a v ničem nám neodporují. Pouze v takové situaci milujeme bližního po křesťansku a zůstáváme v přátelství s Bohem. Kdo jedná opačně, směřuje k zatracení. Mstiví! Pamatujte, že vaše modlitby, pokání, přistupování ke svátostem a almužny vám nic nepomohou, pokud budete v srdci živit nenávist. Jsou lidé, kteří všechno obětují pro ty, které milují. Ale jak málo je takových, kdo se opravdu podobají Bohu, protože milují ty, kteří jim jsou nejen nesympatičtí, ale mají v lásce i své nepřátele.

Nyní vám uvedu příklad, na kterém poznáte, jak vypadá opravdová láska k bližnímu. Jednou jeden poustevník potkal na cestě ubohého, vředy pokrytého mrzáka. Ubožák se mohl sotva pohnout. Poustevník ho vzal do

svého domu a poskytl mu všechnu potřebnou pomoc. Když konečně chudák získal sílu, poustevník se ho zeptal, jestli by tu s ním v samotě nechtěl zůstat. „*Budeme se společně modlit, sloužit dobrému Bohu a já se budu starat o tvou obživu.*“ „*Ach, jakou mám radost,*“ odpověděl ubožák. „*Tvoje milosrdenství je pro mě štěstím i potěchou!*“ Poustevník tedy začal dvakrát více pracovat, aby uživil chudáka i sebe. Rád mu přenechal ty nejlepší kousky. Krátce na to začal ubožák svého dobrodince podezřívát a naříkal, že ho špatně živí. „*Milý příteli,*“ odvětil poustevník, „*živím tě lépe než sebe, více už pro tebe udělat nemohu.*“ O několik dní později se nevděčník začal opět litovat a zlořečil svému dobrodinci. Poustevník trpěl pokojně, nic nenamítal. Ubožák se zastyděl, že se tak vyjadřoval o svatém člověku, který mu tolik dopřával a prokazoval mu dobrodiní. Prosil tedy poustevníka o odpuštění. Ale zanedlouho jej opět opanovala netrpělivost a nenávist. Začal tedy volat: „*Nudím se tu, nemohu s tebou vydržet. Odved' mě tam, kde jsi mě našel. Nejsem zvyklý na tak mizerný život.*“ Tehdy poustevník chudáka odprosil a slíbil mu, že se o něj bude starat lépe. S Božím nadšením přišel za jedním milosrdným měšťanem v sousedství a prosil jej o nějaké lepší jídlo pro kulhavého. Měšťan veden lítostí mu přislíbil, že mu každý den dá něco lepšího ze svého stolu. Ubožák byl tedy po nějaký čas spokojený. Ale po několika týdnech opět začal poustevníkovi dělat trpké výčitky: „*Jsi pokrytec! Tvrdíš, že pro mě hledáš almužny, ale děláš to pro sebe, potichu sníš lepší kousky a mně dáš zbytky.*“ „*Ach, příteli,*“ říkal poustevník, „*křivdíš mi těmito výčitkami. Ničeho pro sebe nechci a nic neberu z toho, co mi pro tebe přinesou. Jestli se mnou nejsi spokojený, tak buď trpělivý z lásky ke Kristu a já se budu snažit napravit.*“ „*Nepřijímám tvé vysvětlení,*“ odpověděl žebrák. Chytil při tom kámen a namířil proti poustevníkovi, aby jej udeřil. Poustevník uhnul na bok a uniknul střele. Chytil tedy ubožák hůl, o kterou se opíral, a tak silně uhodil poustevníka, až upadl na zem. „*At' ti Bůh odpustí,*“ říkal svatý muž, „*tak jak já ti odpouštím křivdy, které jsi mi způsobil.*“ „*Odpouštíš mi slovy, ale v srdci mi jistě přeješ smrt.*“ „*Z celého srdce ti odpouštím, příteli,*“ odpověděl dobrý poustevník. Na důkaz toho chtěl žebráka obejmout, ale ten ho chytil za hrdlo a začal jej dusit. Poustevník se vyrval z rukou násilníka, ale ten ještě za ním volal: „*Běž, ale pamatuj si, že jednou zemřeš mojí rukou!*“ Milosrdný poustevník trpělivě, v duchu křesťanské lásky snášel toho žebráka po tři nebo čtyři roky, i když stále musel poslouchat spoustu výčitek. Skoro každou chvíli se domáhal toho, aby ho poustevník odnesl na cestu, na které ho našel, že raději zemře hladem a zimou nebo bude napaden divokými zvířaty, než aby přebýval společně s ním. Dobrý poustevník nevěděl, co má udělat: na jedné straně se bál, že ubožák ponechaný na opuštěném místě zemře; na druhé straně se obával, že déle už s ním nevydrží, že ztratí trpělivost. Přišel se s tímto trápením poradit za sv. Antonínem, co má dělat, aby se podobal Bohu.

Nebál se trápení a urážek, které sklízel za své dobrodiní, chtěl pouze poznat Boží vůli. Když přišel za sv. Antonínem, ten mu s Božím zápallem řekl:

„Ach, synu, vím, co tě potkalo a proč mě hledáš. Nevzdaluj od sebe toho ubožáka, to je pokušení zlého ducha, který tě chce zbavit krásné koruny. Ale i když ho opustíš, můj synu, dobrý Bůh na něho nezapomene.“ Ze slov sv. Antonína poustevník poznal, že jeho spása zůstala závislá na starostlivosti, se kterou bude obklopovat nešťastného mrzáka. Po krátké chvíli přemýšlení se znovu sv. Antonína zeptal: *„Můj otče, bojím se, že ztratím trpělivost, že už to déle nevydržím.“* „Synu,“ řekl sv. Antonín, *„proč bys měl ztrácet trpělivost? Nevíš, že nejšlechetněji musíme zacházet s těmi, kteří nám přejí nejvíce zla? Nemáme zásluhu, pokud jsme trpělivi vůči těm, kdo nám nečiní nic zlého. Či nevíš, můj synu, že láska je statečná ctnost, která se nedívá na chyby nepřátel, ale jedinečně na Boha? Připomínám ti, abys ponechal ubožáka ve svém domě. Čím horší bude, tím větší mu ukazuj lítost a Ježíš Kristus ti to připočte za zásluhu, jako kdybys tu milost prokázal jemu samému. Svojí trpělivostí ukaž, že jsi žákem Boha trpícího. Pamatuj, že odznakem křesťana je trpělivost a láska. Věz, že z Boží vůle má tento žebrák dosáhnout s tvou pomocí koruny nebeské.“*

Poustevník teď jasně pochopil, co po něm Bůh vyžaduje. Vrátil se do domu, zapomněl na křivdy, urážky a na žebrákovu hanebné jednání, dále mu prokazoval bezmeznou trpělivost, sloužil mu s velkou pokorou a bez přestání se za něj modlil. Trpělivost a láska mladého poustevníka změnily srdce ubožáka, který se pod vlivem milosti Boží napravil. Stalo se to pro dobrého Božího sluhu velkou satisfakcí ještě za jeho života.

Jednou, v den posledního soudu, se mnoho křesťanů zastydí, že nebyli schopni dokonce jen několik dní pokojně a bez nařikání snášet příkoří ze strany osob rozdílné povahy. Říkají, že pro svatý pokoj je třeba s nimi přerušit všechny kontakty! Můj Bože, kolik křesťanů půjde do ztracení kvůli nedostatku trpělivosti. I kdybyste dělali dokonce zázraky, nedosáhnete spásy, jestliže nebudete mít lásku. Kdo je netrpělivý, kdo se neřídí radami víry, ten není skutečným žákem Krista, protože jde za svými choutkami, vrtochy a náklonnostmi.

Vy, věřící lidé, si pamatujte, že jestliže nemáte lásku, tak jste pokrytci a nikdy nebudete na Boha patřit v nebi. I kdybyste celý svůj majetek rozdali na almužny, i kdybyste každý den byli na mši svaté a přijímali svaté přijímání, bez této ctnosti do nebe nedojdete.

Řekneš: *„Nechci se dívat na své nepřátele; dokonce ani v kostele se kvůli nim nemůžu soustředit.“* Co to povídáš, nešťastný člověče? To není žádná křesťanská láska, když přeješ dobro těm, kteří ti neodporují, chválí tě, děkují ti za dobrodiní a jsou ti milí. Pro tyto lidi se nebojíš žádných obětí. Ale jestliže tebou někdo pohrdá, je hrubý a nevďečný, nechceš ho milovat, nechceš se na

něho dívat, vyhýbáš se jeho společnosti. Můj Bože! Přece takové jednání nás přivádí do ztracení!

Sv. apoštol Pavel učí: „*A kdybych rozdál všechno, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje*“ (1 Kor 13,3). K lásce k nepřátelům nás pobízí muka Krista Pána a životy svatých, kteří se vyznačovali právě touto ctností – milovali své vrahy, odpláceli jim za zlo dobrem. Sv. František Saleský říká, že kdyby mohl udělat pouze jeden dobrý skutek, prokázal by ho nejraději tomu, kdo mu ukřivdil, než oddanému příteli. Kdo nemá pravou lásku k bližnímu, ten svého protivníka tvrdě odsoudí, pomluví a bude na něm vidět samé zlo. Možná řeknete, že se vaši nepřátelé dopouštějí mnoha zlých skutků, že je často vidíte, jak konají různé přestupky, že není možné o nich smýšlet jinak. Nemáte v srdci pravou lásku, proto vidíte v protivníku samé zlo, často se ve svých soudech dopouštíte chyb a nespravedlivě ho zavrhuje.

Žil kdysi na poušti po dlouhá léta spravedlivý muž Simeon. Z Božího vnuknutí opustil svou samotu a vrátil se do světa. Dělal množství zázraků, vyháněl ďábla z posedlých, uzdravoval nemocné. Ale protože chtěl zůstat pokorný, schválně se dopouštěl mnoha chyb, aby o něm lidé smýšleli špatně. A skutečně ve světě Simeonem pohrdali a zavrhovali ho, nazývali ho hlupákem, bláznem a podvodníkem. Ale tyto úsudky byly mylné, protože ten člověk byl skutečně svatý. Stejně tak i my často křivdíme bližním, jestliže vydáváme nesprávné výroky. Ty, které zavrhuje jako zlé, mohou být přece milí v Božích očích.

Časem se lidé ospravedlňují, že nemohou udržovat kontakty s tím či oním, protože má neupřímnou povahu. Takových bych se chtěl zeptat, zda oni jsou světci a bezchybní. Obvykle se stává, že nejhorší lidé si myslí, že nikomu nedělají nic zlého a sami jsou druhými nespravedlivě pronásledováni. Jak často se lidé, kteří nemají v srdci lásku, stanou zaslepenými. Zapamatujme si: Odpor a nechuť k bližnímu jsou zlé známky, mohou nás uvrhnout do zavržení. Nikdo z pokrytců, kteří v srdci nosí nenávist, nepřejde do nebe! Jinou cestou šli světci, kteří nám zanechali tak pěkné vzory k následování.

Jeden poustevník, který byl považován za nedokonalého, pociťoval v hodině smrti velkou radost a byl úplně pokojný. Jeho představeného to velmi udivilo, zeptal se tedy umírajícího, proč se nebojí Božího soudu a zda si z něho zlý duch netropí žerty. „*Pravda, můj otče,*“ odpověděl umírající, „*že u mě nebyly vidět neobyčejné věci. Mojí jedinou zásluhou je to, že ve shodě s příkazem Pána jsem miloval všechny lidi, snášel jsem jejich chyby, ospravedlňoval je, sloužil jim, o nikom jsem nemyslel ani nemluvil zle. To mě těší a dává mi naději, že se nade mnou Bůh slituje.*“ Představený se zamyslel a potom s nadšením zvolal: „*Bože, jak pěkná, jak vzácná je to ctnost! Synu, když jsi zachovával toto přikázání, zachovával jsi všechno; opravdu máš jisté nebe!*“

Poslouchejte, drazí! Při každé příležitosti využijme a pěstujme tuto ctnost, která má tolik dobrých vlastností a přináší tolik užitku, ctnost, bez které budou všechny naše kontakty s bližními jen obyčejnou přetvářkou.

Odkud pochází nedostatek této ctnosti, která naplňuje pokojem lidi učené i prosté? Důvodem tohoto nedostatku je chtivost, pýcha a závist. Máte na někoho zlost, protože vás nepodporuje, něco proti vám řekl, pomluvil vám nějakou službu nebo vás předběhl v nějakém zájmu. Proto pěstujete v duši nechuť, tomuto člověku se vyhýbáte, držíte se od něj hodně daleko. Nešťastní lidé! Nezapomínejte, že kolikrát jednáte tímto způsobem, tolikrát se vás Bůh štítí; jednou vás opustí a bídě zahynete. Je pravda, že nemáme milovat hříchy a přestupky bližních, ty je třeba mít v nenávisti, ale člověka samého je třeba milovat, protože hříšník nepřestává být Božím obrazem. Kdybyste chtěli milovat pouze ty, kdo nemají žádné vady, nemilovali byste nikoho, protože všichni lidé na světě mají nějaké nedokonalosti a chyby. Dobrý křesťan musí hříšníkovi ukazovat srdečný soucit, protože je to ubohý člověk. To nás svým příkladem učí Kristus, protože se modlil a zemřel za hříšníky. A co přimělo apoštoly, aby přepluli moře a zemřeli mučednickou smrtí? Přiměla je k tomu láska k nepřátelům! Vlastně tato láska způsobila i to, že sv. František Xaverský dal sbohem otcovské vlasti a všem výhodám a vypravil se mezi barbarů, aby pro ně snášel všemožné námahy a utrpení. Poustevník Abrahám také opustil svou celou a šel hlásat víru svatou neznámým lidem; vláčeli ho tam koňmi a pak ho zanechali napůl mrtvého. Ale kdo má v srdci opravdovou lásku, ten nevidí chyby svého bratra, i přes ně mu pomáhá, i kdyby ho to mělo stát velmi mnoho.

Kdo má rád bližního, ten mu nikdy nedá pohoršení. Pravdivá láska k bližnímu se pak projevuje skutky navenek. Kdo je koná, toho Kristus na posledním soudu postaví po své pravici a pozve ho do svého království. „*Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa*“ (Mt 25,34). Sv. Serafim všechno rozdal chudým a dokonce prodal i knihu evangelií, aby zachránil ubožáka, protože už dříve rozdal vlastní oblečení. Když se ho jeden z žáků zeptal, proč se tak vůbec chová, svatý mu odpověděl, že si v evangeliu může přečíst: Prodej a rozdej všechno, co máš chudým a budeš mít poklad v nebi. Tentýž sv. Serafim se nakonec prodal do otroctví a takto získané peníze věnoval ubohé vdově na zabezpečení její i jejích dětí.

Kdybychom měli tuto bohumilou ctnost, kolik duší bychom získali pro Boha, tak jako ten Serafim, který ještě mnoho barbarů obrátil na pravou víru! Když sv. Jan Almužník přemýšlel nad tímto příkladem, mluvil ke svým přátelům. „*Zdálo by se, že už udělal dost, jestliže jsi rozdal ubohým celé své jmění. Ale když se podíváš na toto jednání, vidíš, že jsi neudělal nic, protože jsi nedal sebe sama, jak to udělal sv. Serafim, který k tomu, aby zachoval při životě děti ubohé vdovy, prodal sám sebe.*“

Nakonec vám říkám: láska je nejkrásnější z ctností. To ona nám zajišťuje Boží přízeň, chrání nás před peklem proto, že nám nařizuje přát dobro i nepřátelům, nikoho nedovoluje nenávidět a pro každého chce dobro. Kéž byste všichni měli tuto bohumilou a drahocennou perlu – pravdivou lásku k bližnímu. Amen.

sv. Jan Maria Vianney

POŘAD BOHOSLUŽEB na 22. 1. – 29. 1. 2012:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 22. 1.	3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	Hustopeče	8:00	za farníky
		Špičky	9:30	za ž a + ctitele Neposkvrněného Početí Panny Marie *
		Bělotín	11:00	Za Štěpána Šťastného a jeho r
Pondělí 23. 1.		Špičky	17:00	Za Zdeňka Schneidera k nedož 85 naroz a za br, rod 2 str a ž r
Úterý 24. 1.	<i>Sv. Timoteje, biskupa a mučedníka</i>	Špičky	5:30	<i>mše svatá v tradičním ritu</i>
Středa 25. 1.	Obrácení svatého Pavla, apoštola	Černotín	16:00	Za + rod Juříckovy a ž r
Čtvrtek 26. 1.	Sv. Timoteje a Tita, biskupů	Bělotín	16:30	Za + rod Vaňkovy a Vykovy a ž r
Pátek 27. 1.		Černotín	13:00	Pohřeb Františka Tomáška
		Hustopeče	16:30	Za ž a + r Ryšávkovu, Zůbkovu, DO a och. PM
Sobota 28. 1.	Sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve	Špičky	16:00	za dar víry *
Neděle 29. 1.	4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	Hustopeče	8:00	za dobrodince *
		Černotín	9:30	Za Antonii Kaňovskou, mža a ž a + r
		Bělotín	11:00	za farníky

- Tento týden se budou konat **zpovědi dětí** vždy před svatými mšemi půl hodiny. Rodiče, pošlete své děti, protože jich to samotné nenapadne!

Telefon na faru: 581 626 040